

CERKVENI GLASNIK

Izšla a z a d n j i t e d e n v m e s e c u ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO Posamezna številka stane 2 Din.

Na Trsat.

Ena najlepših točk ob jugoslovanskem primorju je pač Trsat z znamenito božjo potjo Matere Božje.

Nad Reko in Sušakom kraljuje, kakor mogočna kraška trdnjava 135 m nad morjem. Krasen razgled se ti nudi iz trsatske gore! Spodaj, kakor na dlani ležita obe pristanišči Reka in Sušak, pred teboj se tu razvija tekmovanje med jugoslovanskim in italijanskim pomorskim prometom. Mogočni parniki in male ribiške ladije plavajo po morju, na katerega se odpira s Trsata veličasten razgled. Veliki otoki reškega zaliva s svojimi vinskimi goricami leže skoro pod nogami, Opatica, Lovrana, krasni letovišči, ti prijazno smehljati in te vabita k sebi, ko bi ne vladal tam tujec in dalje dalje proti vzhodu po tužni Istri sega oko, kjer zdihujejo bratje Slovenci in Hrvatje pod barbarsko sužnostjo in dalje proti jugu in jugozahodu se v daljavi izgublja pogled v sinjem morju Adrijanskem. Ko to gledaš pred seboj, ti nehote privre naša pesem: »Buči, buči, morje Adrijansko, bilo nekda si slovansko — —!« Lep je Trsat s svojim razgledom, še lepši in bolj prisrčen pa je s svojo božjo potjo. Na tej kraški trdnjavi, ki je v resnici že od rimskih časov bila trdnjava, je sezidana krasna cerkev na čast Materi Božji, kamor romajo tako radi Hrvatje, Slovenci in tudi Italijani.

Letos poromamo tudi tržičani, če Bog da srečo — k Bogorodici Trsatski in za to bo pač dobro, če Cerkevni Glasnik nekoliko popiše to božjo pot v umevanje romarjem in nromarjem.

Kako je nastalo ta znamenita božja pot ni zgodovinsko znano. Starodavno ljudsko pripovedovanje nam o postanku te božje poti tako pripoveduje: L. 1291. — bila je baje sobota — so šli nekateri trsačani na vsežgodaj sekat drva. Na ravnicah, nedaleč od gradu Frankopanov in blizu glavne ceste opazijo drvarji malo kočico v podobi lične cerkvice. Do takrat tam ni bilo nikake kočice. Drvarji se vsled tega silno začudijo, vstopijo v kočico in najdejo notri znake krščanske družine: križ in sliko Matere Božje. Pobožno pokleknejo in molijo. Nato pa javijo ta čudež trsačanom, ki se kmalu vsi radovedni in začudeni zbero okrog čudne kočice.

Takrat je bil na Trsatu za župnika Aleksander Džordžević, zelo pobožen a bolehen mož, ki je ležal doma neozdravljivo bolan. Ta je že prejšnjo noč v sanjah prejel od Matere Božje sporočilo, da se preseli hišica sv. Družine na Trsat iz svete dežele. Ko je to ljudem pravil, so mislili, da se mu v boleznih blede. Ko so trsačani videli kočico, so hiteli k župniku to sporočati in ga vprašati, kaj on meni o tem dogodku; rekel jim je, da jim hoče drugi dan vse natanko pojasniti. Drugi dan je bila nedelja. Na začudenje vseh vernikov pa pride v cerkev njih župnik popolnoma zdrav in pojasni vernikom v pridigi, da je dotična kočica nezareška hišica sv. družine. To da so kasneje apostoli posvetili v kapelico, a sedaj da so je angeli prinesli na Trsat, kakor mu je povedala Mati Božja.

Od takrat se je začelo romanje vernikov v velikih množicah na Trsat.

Tri leta in sedem mesecev da je bila ta hišica na Trsatu. L. 1294. pa so jo zopet na čudežen način od tu odnesli angeli na italijansko stran blizu Ankone v Loreto, kjer je še sedaj. Na kraju, kjer je pa na Trsatu prej stala hišica sv. družine, je dal Nikolaj Frankopanski sezidati kapelo na čast Materi Božji.

Tako stara povest! Koliko je zgodovinske resnice v njej, ne vemo. Morda so v času križarskih vojsk postavili tam kapelico, podobno hišici sv. družine, morda je bil kak čudež povod, gotovega ne vemo. Dejstvo je, da je na tem kraju že davno stala mala kapela na čast Materi Božji in da so na onem mestu v 17. stoletju to kapelico razširili in preuredili po vzoru cerkve v Loreto in da ta stoji od takrat do danes.

Hrvatje so silno radi romali v Loreto in tam molili in prosili, da bi se vrnila Mati Božja s svojo kočico na Trsat. Ko se je vračal iz Avignona papež Urban V., — ki je vladal od 1360. do 1370. — je posetil tudi božjo pot v Loreto. Tam je videl polno Hrvatov, ki so tudi prišli na božjo pot in so v cerkvi zdihovali po kočici sv. družine. Ginjen nad to pobožnostjo in vsled prošenj kneza Frankopana pošlje sv. oče na Trsat starodavno in slavno sliko Matere Božje, ki je bila po starem izročilu naslikana v prvem stoletju po Kristusu. Staro pripovedovanje govori, da je to sliko naslikal sv. evangelist Luka. Slika je naslikana na cedrovi deski in je razdeljena na tri dele. V sredini je slika Matere Božje, ki drži Dete Jezusa, na desni strani zgoraj je naslikano Marijino oznanjenje, spodaj sv. Jernej apostol z dvema dijakoma, na levi strani slike je zgoraj Jezus na križu z Marijo in Janezom, ap., spodaj pa sv. Pavel in dva svetnika. Ta slika je še danes v glavnem altarcu.

Od blizu in daleč so prihajali na Trsat verniki na božjo pot k »Majki Milosti«, kakor imenujejo Hrvatje Mater Božjo. Tu se je na priprošnjo Matere Božje zgodilo mnogo čudežnih ozdravljenj, ki so zgodovinsko dokazana.

L. 1709. je prišel tja na božjo pot tudi kardinal Gregorij Barbarigo, škof iz Verone, in ta je nasvetoval oo. frančiškonom, ki oskrbujejo to svetišče, da bi bilo primerno, ko bi trsatsko Mater Božje tudi kronali. Frančiškani so res zaprosili sv. očeta za dovoljenje in so prejeli tudi iz vatikanske zakladnice dve kroni, eno za Mater Božjo, drugo pa za Dete Jezusa in s tema kronama se je l. 1915. izvršilo slovesno kronanje, ki je bilo prvo, ki se je vršilo izven Italije. Slovesno kronanje je izvršil novomeški prošt in škof Franc Marotti. Ob priliki kronanja so se vršile velikanske cerkvene slovesnosti, katerih se je udeležilo od blizu in daleč nad 60.000 vernikov.

V cerkvi sami je polno spominov hvalečnosti za uslišane prošnje, med njimi se najbolj odlikujejo zaobljubljene slike mornarjev, ki se v viharnih trenutkih radi zatekajo in priporočajo trsatski Majki. Med temi naj omenimo le eno. L. 1886. se je potapljal v guaskonskem zalivu parnik »Tibor«. V veliki stiski se mornarji zaobljubijo trsatski Materi Božji in bili so vsi rešeni iz smrtne nevarnosti. Ko so se vrnili, so šli bosonogi na Trsat, kjer so imeli peto zahvalno sv. mašo in so v spomin pustili obljubljeni sliko.

Poleg svetišča Matere Božje je silno zanimiv na Trsatu tudi starodavni grad in trdnjava knezov Frankopanov. Poleg cerkve bomo tudi tega obiskali in pri tisti priliki slišali kaj več iz njegove zgodovine.

S Sušaka pelje na Trsat široka cesta, ki lagodno pelje v skalnati hrib. Toda romarji se navadno poslužujejo strme poti, po kateri je polno kamenitih stopnic in ob teh je skoro ravno toliko — beračev, ki milo in usiljivo prosijo romarje za milodare in kažejo svoje okrnjene ude, da bi bolj budili usmiljenje. Ob tej romarski poti pa stoji tudi več kapelic, ob katerih se ustavljajo romarji v pobožni molitvi.

Toliko na kratko v pojasnilo, kdor hoče pa še več vedeti in videti, naj se pa udeleži — našega romanja.

Zakaj romamo na Trsat? Tržičani zelo radi romajo, to je že stara lastnost prebivalcev ob Tržiški Bistrici! Pred vojsko so redno vsako leto hodili v Glinje in tudi na Sv. Višarje. Še predlanskim so prihajale od več strani prošnje, da bi skupno kam poromali in lani sem se z ne posebno vnemo udal in smo šli na Sv. Višarje. Romanje se nam je prav lepo posrečilo in dobili smo korajžo in smo sklenili, da gremo letos na Trsat.

Kakšen pomen imajo romanja? Prvi je gotovo naša dušna korist, da opravimo na romarskem kraju svojo pobožnost in se priporočimo Materi Božji. Lani so prejeli na Sv. Višarjah vsi romarji sv. zakramente in tako bo upam tudi letos na Trsatu.

Poleg tega nudi tako romanje tudi lepo razvedrilo in priliko za izobrazbo. Spoznamo nove kraje, ljudi in običaje. Lani smo gledali veličastne gorske velikane in se tresli v planinskem mrazu, letos gremo pa pogledat morje. Morje, morje, to hrepenenje src! Mnogo jih še ni videlo morja, sedaj bo prilika, da ga bodo videli in se tudi s parnikom vozili po njem. In ko bo pri nas komaj poletje premagalo zimo in bodo s Košute še prihajali mrzli vetrovi, se bomo po Jadranskem morju kopali v vročini in zobali zrele črešnje. Nazaj grede pa obiščemo še slavnoznano Postonjsko jamo, ki jo ob binškošnih praznikih prihajajo obiskat velikanske množice naroda.

Tako torej ne bomo šli na božjo pot samo zapravljat denar, ampak bomo šli pred vsem molit, pa tudi gledat in učiti se.

§ 144.

Ko sem bil še mal deček doma, sem nekoč slišal, da je imela pri neki hiši svinja mlade. Ker ni bilo takrat nikogar poleg, je svinja vse požrla — —.

Kaj so naredili z njo? Spitali so jo in prodali, »ker ni za pleme«, kakor so rekli. Prav nič je niso zaprli ali kaznovali.

To, kar je naredila tista svinja, je bila pač »svinjska morala« ali nemorala! Žival pač nima ne duše, ne vesti in tudi ne nobene morale.

Ljudje imajo pa dušo, so oseba, imajo vest, vsaj pričakuje se, da jo imajo ali imeti bi jo moral vsak, in tako bi moral imeti vsak tudi moralno, bi moral spoštovati osebnost in varovati življenje. Še posebno pa pričakujemo vesti in morale od onih, ki nam dajo življenje. Od matere pričakujemo in pričakuje ves pošten svet ljubezni do otroka, vesti, ki ji govori, da mora čuvati življenje svojega otroka, ono življenje, ki ga je sama spočela. In če tega ne stori, če celo umori svoje lastno meso, potem pač nima morale, in če pravi, da ima moralno, ima pač le tako, kot jo je imela ona žival, ki je požrla svoje mladiče — —.

Pri nas je hvalabogu še v veljavi tudi državni zakon, ki prepoveduje moritev nedolžnih otrok, ki prepoveduje moritev tudi nerojenih otrok. Tisti kazenski paragraf, ki materam to prepoveduje, je § 144. Poleg tega pa so še kazenski paragrafi 145, 147, 148, ki prepovedujejo tudi drugim k temu pomagati ali siliti, da bi se umorilo nerojeno dete in nalaga takim zločincem tudi velike kazni.

Proti tem paragrafom se silno bore socialisti in zahtevajo, da bi jih parlament odpravil in da bi bilo po zakonu dovoljeno materi in drugim umoriti nerojeno dete ali odpraviti spočetega otroka pred rojstvom na oni svet. Socializem in socialisti tako zagovarjajo moralno, kakor jo je imela ona svinja —! Če zagovarjajo umor nerojenih otrok, je čisto umljivo, da potem more katoličane v Mehiki, da so umorili po njihovih načelih na milijone nedolžnih žrtev v Rusiji. Vprašajte naše ujetnike! Govoril sem z njimi, ki so videli, da je stalo na stotine mož in žen, celo otrok, v vrsti pred grobovi, ki so jih morali reveži sebi prej skopati in pred temi grobovi so jih somišljeniki naših socijev postrelili kakor mačke — —. To je ta svinjska morala, ki ubije nedolžno življenje —, ki se bori celo za to, da bi nam pokvarila to kar nam je najsvetejše, da bi nam pokvarila celo materinsko ljubezen, ki se bori za to, da bi država

dovolila moritev nedolžnih otrok, ki se bori za to, da bi naše matere degradirali na stališče nizkotne vlačuge, ki se z moritvijo svojega lastnega sadu iznebi bremena —.

21. marca je imela v Tržiču v socialističnem domu predavanje gospa Štebi. Že napoved predavanja je kazala, da bo govorila za odpravo § 144. Začela je govoriti baje proti vojski, proti moritvi, kar je čisto prav. Kdo je danes za vojsko?! Kdo je danes za pobijanje ljudi?! Kvečjem še socialisti in njih bratje komunisti, ki more nedolžne katolike po Mehiki! Ko pa je govorila proti moritvi v vojski je pa opravičevala še stokrat gršo pregreho in stokrat hujši zločin, kakor je vojska, zagovarjala je zločin moritve nerojenega otroka s tem, ko se je potegovala za odpravo kazenskega paragrafa 144., ki prepoveduje morijo nedolžnih otrok, ki še niso rojeni. Kaj ni to velikanska zabloda in norčevanje iz vsega, če se kdo bori proti moriji vojske, v isti sapi pa zahteva pravico, da se smejo moriti nedolžni otroci, ki se sami niti braniti ne morejo?! Pa še grše je, če se zahteva ta pravica za matere, ko bi morale imeti že po svoji naravi ljubezen do svojega zaroda!

Dobro, če noče nositi bremena, če noče biti požrtvovalna mati, če ne mara otroka, pa naj ne postane mati! Vem, kaj bo odgovorila nasprotna stran! Vsak ima pravico do zakona, vsak pravico do — —. Da, da po socialističnem mnenju bi imel vsak pravico, da postane vlačugar, po tem nazoru ima vsak pravico samo do vživanja, ne pa tudi dolžnosti do bremena in odgovornosti — —!

Najbolj žalostno pri tem je, da s svojimi frazami in s svojo nemoralno socializem zastruplja delavski stan, da izrablja delavsko bedo! Tako jim govori: »Ve delavske matere, kako morete preživljati toliko otrok, to je zločin; če se zahteva od delavske matere, da naj ima 12 otrok; to je zločin, če se zahteva, da naj trpe mati in otroci!« Mi vemo, da je to hudo, vemo pa, da so poštene matere tako velike v svoji žrtvi in svoji ljubezni, da raje dajo svoje lastno življenje, kakor da bi morale svoje otroke! Mi imamo o delavski ženi vse višje pojme in jo smatramo toliko več vredno, kolikor več trpi za svoje otroke; mi tudi vemo — mi, ki verujemo v Boga, da jim božja previdnost pomaga, da s skrbjo in trudom vzgoje svoje otroke, mi vemo, da so najboljši člani človeške družbe oni, ki so vzrastli iz revnih, a številnih družin; mi poznamo družine, delavske družine, ki so s pridnostjo in skromnostjo in božjo pomočjo preživile po 12 otrok, poznamo pa druge, ki so v tisočkrat boljših razmerah, pa so se bale še 3. otroka in so ga zamorile, dasi bi jih lahko preživljali vsaj 20! **Ta morala, ki jo oznanja socializem, je čisto materialistična in kapitalistična morala!** Dragi socij in oznanjevalci socialističnega evangelija, skrbite najprej, da se bo delavstvu dobro godilo, skrbite za njegovo blagostanje, da bo mogel preživljati svoje otroke, ne pa borite se za žalostno pravico, da sme proletarska mati moriti proletarski zarod!

Seveda, več kot delo za delavca, jim je borba proti duhovnikom in zato si je seveda morala gospa Štebi privoščiti tudi tržiškega župnika, češ, da mu bodo dale tržiške sodružice primeren odgovor v svojem listu! Seveda se tržiški župnik samo veseli teh odgovorov, ker iz njih bo naše ljudstvo videlo, kaj je socializem. Naj skrbje socialistični voditelji in evangelisti toliko za delavski stan, kakor skrbje duhovniki, pa bo vsak delavec živel v takih gmotnih razmerah, da bo lahko preživljal tudi po 10 in še več otrok, kakor jih je v času in dobah in v krajih, kjer je vladalo krščanstvo v svojim socialnim vplivom. A mesto, da bi nam pomagali ustvarjati socialne razmere, pravične in zadovoljive za delavca, pa pobijajo in napadajo tiste, ki največ skrbje za delavca! Mi se ne bahamo s svojim delom, lahko pa rečemo to-le: Kadar boste socialistični voditelji samo eno stotino tega naredili za delavstvo, kar so duhovniki, pa vam bomo priznali, da ste dosti storili!

In končno zopet apel in poziv na naše starše in na vso pošteno javnost: Kako morete starši pošiljati in pustiti svoje otroke v društva, kjer se taki nauki podajajo? Kako morete pošteni očetje in poštene matere tja zahajati? Kako more sploh človek, ki hoče biti še kristjan, podpirati socializem in

socialistična društva? Kar ima še količkaj človeške morale, proč od tod!

V proračunski debati je povdarjal minister za zdravstvo, da se zdravi v državnih zdraviliščih nad 300.000 — reci tristo tisoč — sifilitično spolno bolnih. Kdo je naprtil te stotisoče državi v breme? Greh nečistosti! Koliko stanejo samo ti stotisoči državo? Recimo, da vsak stane le 50 Din na dan, potem stane ta armada spolno bolnih državo na dan 15 milijonov dinarjev, na leto pa ca 5 milijard Din! Naj se socij bore za čisto življenje, naj v tem pomagajo nam duhovnikom, da ne bo toliko nesramnega nečistega življenja, pa se bo lahko razdelilo vsako leto 5 milijard dinarjev ubogim delavskim materam, da bodo lahko vse redile svoje otroke, tudj če jih ima vsaka 12. A ne! Mesto, da bi nam tu pomagali, se bore proti našemu delu in s svojimi predavanji in s svojim delom — le podpirajo nemoralno življenje! Zato, kar ima še malo poštenosti, proč od socialistične kuge in zablode!

Brez čuta za odgovornost.

Ni dolgo tega, ko je prišel na župni urad sledeči dopis iz tujine: »Prečastiti gospod župnik! Kakor se morda še spominjate, ste naju poročili dne — — —. Moj mož me je sedaj zapustil in izginil neznano kam. Pobral in odnesel mi je vse in tudi vse dokumente, da ne morem dobiti niti kake službe in sem brez vseh sredstev. Pustil mi je pa svojega otroka iz prejšnjega zakona. Ker ga sama ne morem preživljati, sem ga poslala na domovinsko občino svojega moža in naj naredi tam z njim, kar vedo in znajo. Prosim pa, da mi pošljete kake dokumente — družinski ali poročni list ali karkoli, da se morem legitimirati in da morem dobiti kako službo. — — —«

Svoj čas sem bral tole zgodbo: Na dvorišču so se v solncu in pesku kopale kure in v kotu dvorišča je dremala v solnčni svetlobi koklja in okrog nje so zadovoljno brskali njeni piški. Kar naenkrat krikne petelin, vsa kurja družina se razprši in kakor strela z neba prileti kregulj, zagrabi pišče in hoče odleteti z njim v višave. A to pot se je ukanil. Tudi koklja je kriknila v strahu in grozi, a ni zbežala, ampak se je z glasnim krikom vrgla na roparja. In začel se je boj na življenje in smrt. Ropar je moral pustiti pišče iz krempljev in se je moral začeti boriti s kolkoljo. Boj je bil neenak. Ostri kremplji kragulja so se zajedli v ubogo kokljo in perje je letelo na vse strani, a močnejša kakor smrt je materina ljubezen; koklja ni odnehala, dasi je krvavela na vseh straneh in ropar se je moral umakniti osramočen v višave. Vsa krvava in oskubljena je sedaj klicala svoje piške in ko ni nobenega manjkalo, se je zadovoljno usedla na nje in jih krila s svojim perjem — — —.

Tako je storila žival, in tako kakor je pisano gori, je storil oče! Pa tudi človeška mati je že zapustila svoje dete in ga naprtila drugim v breme, sama pa je odletela po svetu v življenje in uživanje — — —.

Odkod to prihaja, da človek izgubi celo naravno čut ljubezni do svojega otroka, da izgubi celo to, kar bi moral imeti vsaj v tej meri kakor žival?! V modernih industrijskih razmerah večkrat srečavamo zapuščene sirote, ki so jih starši pustili, se jih otresli in bi sirote morale umirati na cesti, ko bi ne bilo drugih, ki jih poborejo in negujejo.

Greh in nemoralno življenje zastrupi človeka tako, da se mu pokvari celo narava, da izgubi celo to, kar ima žival.

V življenju in zakonu mnogi iščejo le uživanja, nimajo pa nobenega smisla za odgovornost, ki jo prevzamejo nase.

Premalo smisla za odgovornost ima današnja doba! Zlasti premalo smisla za odgovornost, ki jo nalaga človeku materinstvo in očetovstvo —! In v tem oziru je vzgoja naše mladine pomanjkljiva — —!

Kolikokrat srečamo v življenju nesrečne nezakonske matere, ki celo življenje nosijo breme greha in s težavo preživljajo svojo nezakonsko dečo, nezakonski očetje pa mirno gledajo gorje zapeljane bitja in njih lastnega otroka. Da celo tako propadel je, da se celo norčuje iz žrtve svoje pohotnosti, da se norčuje iz njene neumnosti, ki je kriva, da je v to prišla.

Kakor izliv kakih gnojnih in umazanih duš, brez srca in brez smisla za odgovornost je ona sramotna, žalibog slovenska, pesem, ki se norčuje iz nezakonske matere, ki pestva sad svojega greha — —! Kolikokrat nima mladenič toliko junaštva v sebi, da bi vsaj poročil nesrečno žrtev! Da bi vsaj pomagal hraniti svojega otroka, pa se raje tožari in taji in morda še celo po krivem prisega, da ni on oče — —! To so grozne slike in priče, ki kličejo, kako malo je ponekod smisla za odgovornost za svoje dejanje — — —.

Za vsako svoje dejanje nosi človek odgovornost! In posebno pa za ono dejanje, ko postane oče ali mati! Bog je človeka tako ustvaril, da je otrokovo življenje izročil očetu in materi. In kakor je govoril preroku, tako govori Bog vsakemu očetu in vsaki materi: »Iz tvojih rok bom tirjal kri tvojih otrok — —!« Bogu ne bo nihče ušel! Enkrat bo Bog konfrontiral vse take očete in matere z njih otroci in takrat gorje tistim, ki so svojo lastno kri zavrgli — —.

Starši vzgajajte svoje otroke tako, da se bodo zavedali velike odgovornosti za svoje delovanje, zlasti pa da bodo umeli veliko odgovornost, ki jo nalaga materinstvo ali očetovstvo!

„Naša uboga revica —!“

»Oh, naša uboga revica, nobenega veselja si ne more privoščiti, še plesati ne sme, ker je v Marijini družbi! Naš župnik je pa res prestrog, kar je preveč, je pa preveč, me smo se včasih kaj zasukale, uboga sirota, moja hčerka, pa ne sme niti plesati!« Tako je modrovala in tožila za veselje skrbna mati tam nekje pri Novem mestu.

No, hčerkica je bila pač hči svoje matere in ji je to milovanje kaj prijalo in šla je svoje srce hladit na ples in iskat zabave in sreče —. Seveda je izletela iz kongregacije —. Izletela je, pa tudi poletela —! Doživela je pač nekaj prijetnih uric in zabav, fantje so se sukali okrog nje in kmalu je dobila enega, ki ji je ponudil roko. Toda ne pred altarijem. Pa sreče je bilo kmalu konec! Nekam tiho je postalo pri hiši, da se je oče čudil, dekletove oči so bile večkrat rudeče obrobljene, kasneje sta začeli mati in hči pri ognjišču stiskati glave in končno se je mati ojunčila in povedala možu, da hčerka ni sama —. Mož je zarentačil in zaklel in ironično vrgel ženi v obraz: »Oh ti uboga naša sirotica, nobenega veselja si ne sme privoščiti, ker je v Marijini družbi — —!«

Kakor ta mamica sodi tudi še kaka druga mati in oseba in ne umeva, zakaj prepovedujemo in branimo ples mladini, zakaj zahtevamo posebno od kongreganistinj, da ne plešejo.

Res je to, da ravno vsak ples še ni greh, dasi je večkrat ples že sam na sebi greh. Če pa ni sam na sebi grešen, je pa nevaren, kakor uči vsakdanja skušnjava. Na plesu se srečava in shaja mladina in pride v tako ozek stik med seboj, da je kar umljivo, če se mlademu človeku vzbujajo strasti. In ravno vsled tega je postal ples za marsikakega mladega človeka usodepoln.

Včasih bi bil pod gotovimi pogaji ples že manj nevaren in bi ga v takem slučaju tudi kongreganistinjam lahko dovolili, toda ples jim ni prepovedan samo radi grešne nevarnosti, ampak tudi radi tega, da se vadijo v zatajevanju. Če bi smele ravno vse delati, kakor druga dekleta, potem bi pač ne imela kongregacija nobenega pomena! Če bi bil ples dovoljen, bi potem večina deklet stopila v Marijino družbo, posebno, če bi tam ustanovili kako učinkovito posredovalnico za ženine, potem bi tudi prismojene matere silile svoje hčerke v kongregacijo.

Današnja mladina se vadi premalo v zatajevanju in zato je tako velik procent nedoraslih deklic in fantov, ki padajo in zopet padajo v mreže nečistih strasti. Preveč uživanja, preveč veselja, preveč zabave, preveč mehkužnosti in zato je premalo odporne sile, premalo moči v skušnjavah. Kdor hoče torej mladini dobro in jo vzgojiti za pošteno, zdravo in moralno, jo mora vaditi v zatajevanju, v odpovedi. In ker hočemo po Marijinih kongregacijah vzgojiti dobre in poštene mladen-

ke, zato jih navajamo tudi k zatajevanju in zato jim branimo tudi ples. Naj se vadi v odpovedi!

Nekóč sem debatiral z nekim fantom o tem in drugim in prišla sva tudi na obnašanje fantov do deklet. V malih in neopaženih porcijah sem mu skušal vcepiti prepričanje, da mora mlad fant, ki si izbira nevesto, izvoliti le pošteno in čisto dekle, da jo mora pred vsem spoštovati in čisto pripeljati k altarju itd. Pa veste, kaj mi je odgovoril? Tako-le je rekel: »Kje pa je danes še kakšna poštena in čista?! Fantje si mislijo, da itak poštene ne morejo dobiti in tako eden pred drugim zapeljujejo dekleta —.« To je silno žalostna sodba! In kolikokrat jo moramo slišati! Kolikokrat se sliši od strani fantov: »Kje pa je še kaka poštena dekle?!« Hvala Bogu, še se dobi mnogo poštenih, moralnih deklet, toda teh ne najdete po plešičih in gostilniških veselnicah, kjer si žalibog pogosto naši mladeniči iščejo nevest — —. Poštene dekleta so skromne, se rače doma držé in so predvsem — pobožne!

Torej več poštenih deklet, več čistih in neomadeževanih deklet, da se ne bo več svet ob moralnem potopu mladine izpraševal: Kje pa je še katera poštena, da bomo imeli več dobrih, zvestih in poštenih mater. Zato pa je treba več zatajevanja med mladino! In vsled tega prepoveduje kongregacija svojim članicam — ples. In radi tega se uživanjaželjna in pomehkužena mladina boji — kongregacije!

Dobrodelni vestnik.

Cenjani dobrotniki! Ko smo koncem leta 1926 sestavljali obračun karitativnih organizacij trziških, nas je vaša velika darežljivost in milosrčnost globoko ganila. Čutili smo, da vpricho tolike požrtvovalnosti ne zadostuje običajna hvaležnost v Cerkvem glasniku. Na poseben način vam hočemo izkazati svojo hvaležnost s tem, da vam na čast napravimo letošnje spomlad velikopotezno karitativno akademijo.

Ta akademija se bo delila v dva dela:

a) v od srede posta pa do Velikonoči trajajoča obiskovanja dobrotnikov na njihovih domovih, in

b) v pravo akademijo, ki se bo vprizorila belo nedeljo dne 24. aprila t. l. v dvorani Našega doma.

Kar se tiče obiskovanja, nameravamo posetiti v prvi vrsti gospodo, ki je blagodarjena s posvetnim premoženjem.

Vemo namreč, da jih blagostanje često ovira na poti proti nebesom. Vsaj Kristus sam zatrjuje, da pride lažje velika kamela skozi šivankino uho, kakor bogatin v nebesa. Zato jim hočemo prožiti roko, da odstranijo te napote.

Bolj ko bodo raztegnili svoj mošnjiček, širši bo postalo šivankino uho. Globlje, ko bodo posegli v denarnico, bolj bo kamela obstrižena. Majhni, obstriženi in prirezani kamelci pa menda ne bo težko skobacati se skozi razširjeno šivankino uho, kar bo resne Kristove besede brez dvoma zdatno omililo.

A tudi vi, ki vam bogastvo ne dela preglavice, pridete na vrsto! Tudi na vaša vrata, ali bolje rečeno, na vaša blaga srca, hočemo potrkat! Vsi smo, bodi Bogu potoženo, pri Njem globoko zadolženi. Kdor pa miloščino deli — Bogu posojuje. Ne bo vam torej preteško z milodari spraviti tehtnico božje pravice v ravnovesje.

Kaj naj pa rečem o vas, ki ste obteženi s stisko in bedo! Glejte, kar bomo nabrali, prinesemo shranit k vam, da vam obrišemo solze in vas navdahne s zaupanjem v nebeškega Očeta, ki ljubeznjivo skrbi tudi za najbolj zapuščeno revo.

Belo nedeljo po popoldanski službi božji pa se hočemo zbrati, kakor udje ene družine, vsi v dvorani Našega doma. Povabiti hočemo še naše zunanje znance in prijatelje, da se enkrat z govori, petjem, deklamacijami in nedolžnimi otroškimi igrami prav po domače pozabavamo, hkrati pa v nemamo in povzbujamo za novo vstrajno karitativno delo.

Zatrjujoč, da ste nam vsi, brez izjeme na akademiji dobrodošli, vas najiskrenejše pozdravlja z Vincencijevim pozdravom **Vincencijeva konferenca Marijinega Oznanenja v Trziču.**

Oznanila za mesec april.

1. Prvi petek v mesecu, ob 6. sv. maša z blagoslovom, ob 7. zv. križev pot.

3. Tiha nedelja, pop. ob 2. postni govor, križev pot in litanije sv. Jožefa. Po 10. sv. maši shod za fantovsko Marijino družbo. Po litanijah shod za 3. red.

8. Praznik Žalostne M. B., ob 6. sv. maša z blagoslovom, pred sv. mašo je skupno sv. obhajilo za žensko Mar. družbo.

10. Cvetna nedelja, ob 9.45 blagoslov oljk in procesija okrog cerkve. V pušco se ta dan pobira za varihe božjega groba. Po litanijah pop. shod za dekliško Marijino družbo.

13. Velika sreda, pop. ob 4. jutranjice, kakor vsaki dan velikega tedna.

14. Veliki četrtek. Sv. obhajilo se deli zj. ob 6. in po fem ob pol sedmih in ob sedmih. Ob 9. je slovesna sv. maša, med to skupno sv. obhajilo. Po slovesni sv. maši se Najsvetejše prenese v kapelico in se razkrijejo altariji. Zvečer ima v kapelici uro molitve dekliška Marijina družba od 7. do 8. ure, ženska Marijina družba pa od 8. do 9. ure. Prva moli 23., druga 24. uro.

15. Veliki petek, ob 6. zj. v župni cerkvi križev pot, sv. opravilo se prične ob 8. uri. Zvečer ob 7.45 je zadnja postna pridiga.

16. Velika sobota, ob 7. zj. je blagoslov ognja, nato se pojejo prerokbe, blagoslov krstne vode, slovesna sv. maša z alelujo. Popoldan je blagoslov jedil kakor po navadi, po Dolini in pri sv. Ani, v župni cerkvi ob 2., pri sv. Andreju ob 2.30. Popoldan ob 5. (petih) so slovesne jutranjice, nato vstajenje in procesija, ki se vrši po navadnem potu in sporedu.

17. Velikonočna nedelja, ob 6. in 10. sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 8. z enim blagoslovom, ob 10. slovesna sv. maša z leviti. Popoldan ob 3. slovesne pete litanije M. B.

18. Velikonočni pondeljek, služba božja po navadi, ni zapovedan praznik, popokdan ob 2.30 pete litanije M. B.

19. Velikonočni torek, ob 6. farna sv. maša.

24. Bela nedelja, pop. shod za žensko Mar. družbo. Ob 10. sv. maša v župni cerkvi in pri sv. Juriju z darovanjem za cerkev. Zj. skupno sv. obhajilo dekliške Marijine družbe.

25. Sv. Marko, ob 7. gre procesija k sv. Jožefu, kjer je govor in maša.

Mesečna spoved za meščansko šolo 1. aprila, za deklice osnovne šole 23. aprila, za dečke 30. aprila, vselej pop. ob 3. uri in drugi dan skupno sv. obhajilo.

Poročeni pari.

1. Cerkovnik Franc, žagar, Dolina, roj. 14. 11. 1900, por. 8. jan. z Meglič Katarino, pos. hči, Dolina, roj. 8. 11. 1891.

2. Dvořak Anton, pek, Trzič št. 35, roj. 7. 4. 1897, por. 5. febr. z Jagodic Marijo, šiviljo, roj. 19. 11. 1903.

3. Zupan Ivan, pismonoša, Trzič št. 126, roj. 26. 3. 1878, por. 14. febr. z Mokorel Bernardo, delavko, roj. 15. 8. 1905.

4. Mokorel Matevž, posestnik, Trzič št. 145, roj. p. 8. 1902, por. 16. febr. z Jenko Angelo, služkinjo, roj. 19. 8. 1904.

5. Lovšin Leopold, delavec, Trzič št. 160, roj. 3. 10. 1903, por. v Ljubljani 9. febr. z Dolinšek Ano, delavko, roj. 24. 7. 1906.

6. Klemenčič Mihael, tkalski mojster, Trzič št. 64, roj. 3. 9. 1898, por. 19. febr. z Padar Marijo, delavko, roj. 17. 2. 1906.

7. Kamenik Alojzij, predelavec, Trzič št. 153, roj. 30. 7. 1890, por. 26. febr. s Kisovar Marijo, šteparico, roj. 14. 8. 1900.

8. Pogačar Franc, mizar, Leše št. 41, roj. 26. 8. 1904, por. 27. febr. z Logar Jožefo, delavko, roj. 24. 4. 1906.

9. Godnjov Mihael, brivski mojster, Trzič št. 82, roj. 20. 9. 1896, por. 28. febr. s Koželj Viktorijo, priv. uradnico, roj. 19. 4. 1904.

10. Stritih Franc, pos. in tesarski mojster, Bistrica št. 50, roj. 24. 3. 1897, por. 28. febr. s Katarino Tavčar, pos. hči, roj. 24. 11. 1904.

Franc Pokorn:

Tržiški dušni pastirji.

Francišek Ksav. Wohinc, drugi kpl. od 20. febr. l. 1850. do 1. avg. l. 1861, kjer je bil zadnja leta tudi katehet, proviz. šolski voditelj in naposled tudi eno leto prvi kaplan. Rodil se je na Breznici v Smokuču dne 2. dec. l. 1820, mašnik pa je postal že v 3. letu bogoslovja dne 30. jul. l. 1844. Dopršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je izprva naslednje leto čakal nekaj mesecev na službo, potem pa od 29. 4. 1846. kaplanoval v Šentvidu pri Cerknici (Šilce), odkoder se preseli v Tržič, odtod pa je odšel v Kovor za administratorja, bil ondi župnikom vmeščen ter pastiroval do sv. Jurija l. 1870. Takrat se preseli čez graben v sosednjo župnijo v Križe, kjer je vladal 27 let, naposled pa ondi zaspal v Gospodu kot zlatomašnik in duhovni svetnik dne 7. junija l. 1897. Bil je zelo delaven mož in je v Križah prav mnogo prenovil.

Janez Valjavec²³, drugi kpl. od sv. Jurija do sv. Uršule l. 1860. V Srednjivasi šentjurske župnije nad Kranjem se mu je stekla kmečka zibelka dne 2. jan. l. 1832, v mašnika so ga mazili dne 30. jul. l. 1857. Kaplanoval je izprva v Vipavi, odkoder pride v Tržič, odtod pa so ga odpustili k tovarštvu Jezusovemu za misijonarja. Noviciat je napravil v Šent-Andražu na Koroškem ter slušal 2 leti više modroslovne in bogoslovne nauke v Inomostu. Bil je jako goreč duhovnik ter sloveč govornik. Pridružil se je pozneje slovenskim misijonarjem v Požegi, umrl pa je naposled v Celovcu l. 1875. Bil je pisatelj pa tudi pesnik. Znal je več jezikov, zlasti hrvatski, srbski, ruski. Bil je jako goreč duhovnik, misijonaril je tudi po Kranjskem z velikim uspehom.

Jožef Kogej²⁴, drugi kpl. od meseca okt. l. 1861. do sv. Jurija l. 1861. Idrijčan, roj. dne 22. febr. l. 1831., v mašnika maziljen pa dne 30. jul. l. 1854. Umrl je kot dekan idrijski dne 25. avg. l. 1896.

Martin Tomc²⁵, drugi kpl. od sv. Jurija do 1. sept. leta 1861. V Kozarjih pri Dobravi je v gledal luč sveta dne 6. nov. l. 1829, poduhovničil pa se je dne 30. jul. l. 1854. kot sošolec prednikov. Prišel je iz Kamnika, odšel pa v Šmartin poleg Kranja. Umrl kot župnik na Suhorju dne 4. jan. l. 1893. za dljučnico.

Ignacij Erzen, prvi kpl. od 1. avg. l. 1861. do 1. sept. leta 1862. Idrijčan, roj. dne 5. avg. l. 1832, mašništvo pa je vzprejel dne 26. jul. l. 1859. Kaplanoval je eno leto na Vačah, kjer je ostal potem še eno leto kot Issenhausov beneficiat, odtam pa prišel v Tržič za kaplana, kateheta in provizor, voditelja šole, odšel pa je z istim naslovom v Škofjokoloko za eno leto. Kaplanoval je potem na Blokah l. (1863—64.), odkoder se bolehen preseli v Ljubljano v pokoj. Ondi je pa dal svetu slovo dne 13. dec. l. 1865.

Jožef Boncelj, drugi kpl. od 21. sept. l. 1861. do adventa l. 1862. Železnikar, roj. dne 24. febr. l. 1826, maziljen v duhovnika pa že v 3. letu bogoslovja dne 26. jul. l. 1851. Dopršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je naslednje leto meseca avg. prišel za kaplana v Šentvid pri Cerknici (Šilce), odtam dne 4. marca l. 1859. v Črnomelj, a l. 1860. v adventu je služboval že v Šmartinu pri Kranju, meseca junija do sept. l. 1861. pa v Selcih, odkoder ga pošljejo v Tržič, odtod pa v Ribnico, kjer je ostal do sv. Jakoba l. 1863. Takrat je sprejel župnijo v Sorici, katero je vladal do svoje smrti dne 28. apr. l. 1873. Zadelala ga je kap. Nagrobni spomenik njegov ima sledeči napis:

»Sladko spite, ljub' pastir,
Bog naj da Vam večni mir!
Večna luč Vam svetí naj,
gor' v zlatem svetem raj!«

Jurij Dernovšek, prvi kpl. od 12. okt. l. 1862. do 1. sept. l. 1866. V Repnjah pod Šmarnogoro je v gledal beli dan 23.

aprila l. 1834, v mašnika posvečen pa je bil dne 26. jul. l. 1859 ter prišel za kaplana v Poljane nad Škofjokoloko, odtam pa v Tržič, odkoder ga prestavijo na lastno prošnjo na Brdo pri Podpeči l. (1866—68.), bil na Igu l. (1868—71.), v Mengšu l. (1871—75.). Pastiroval je kot administrator v Želimljah l. (1875—93.), kjer je zgradil novo župno cerkev in marsikaj izboljšal naslednikom v korist. Dne 19. dec. l. 1893. je prišel v Žabnico za ekspozita. Ko pa se je tukaj ustanovila nova župnija, je napravil konkurzni izpit ter bil dne 2. jan. l. 1899. vmeščen župnikom. Dne 23. novembra l. 1904 stopi v pokoj in se preseli v Zalog pri Cerkljah na Gorenjskem. Opešal je v nogah in zato živi od meseca sept. l. 1911 v Repnjah na svojem domu, kjer je umrl kot zlatomašnik dne 22. novembra 1914. Mož je preprost, blago srce, odkrit značaj, vesele narave, bil dober govornik.

Janez Nep. Juvan, drugi kpl. od 21. dec. l. 1862. do meseca novembra l. 1867. Zadnje leto je bil prvi kaplan in katehet in provizor, voditelj šole ves čas. Luč sveta je v gledal v Zagorju ob Savi dne 12. maja l. 1834, mašništvo pa je vzprejel dne 29. jul. l. 1860, ter prišel za kaplana v Cerklje pri Krškem, odtam pa v Tržič, odkoder se preseli v mesto Idrijo za Lichtenturnovega beneficiata in kateheta ter nekaj časa tudi za provizor, voditelja šole. Bil je dober šolnik, dosleden, človekoljuben. Dne 10. sept. l. 1889. je bil vmeščen na župnijo v Spodnjo Idrijo, katero je vladal do svoje smrti dne 23. junija l. 1909. V znak priznanja za svoje zaslužno delovanje je l. 1898 prejel od cesarja zlati križec s krono, od škofa pa je bil mesecamaja imenovan duhovnim svetnikom.

Anton Pad. Fettich-Frankheim, drugi kpl. katehet in provizor, voditelj šole od meseca novembra l. 1867. do sv. Mihaela l. 1868. Plemiška zibelka se mu je stekla v Ljubljani dne 28. aprila l. 1844, v duhovnika posvečen pa je bil dne 3. avg. l. 1867, ter prišel na prvo službo v Tržič, odšel pa je v Borovnico za kaplana, l. 1871. se preseli odtam v Logatec, l. 1872. na Vrhniko, kjer ostane do meseca okt. l. 1876, potem pa odšel v Postojno. Meseca okt. l. 1877. postane župnik na Vremu, kjer je l. 1887. dal slikarju Ogrinu napraviti po Führichu nov križev pot in že l. 1878. dal napraviti proračun za popravo cerkve in župnišča za 1187 gld. ter ondi pastiroval do sv. Jurija l. 1889, ko so ga vmetili župnikom v Šentjerneju. Tukaj je l. 1896. postal tudi dekan leskovškega dekana. Vladal in vodil je prav spretno oboje do 18. sept. leta 1902. Takrat so ga vmetili na ces. kanonikat v ljublj. stolnici. Bil je poprej duhovni in zdaj konzistorialni svetnik. Leta 1907. je prevzel tudi dekanijske posle za ljubljansko okolico. Kot kanoniku je bila poverjena služba cenzorja cerkvenih računov l. 1903. Umrl je dne 29. jan. l. 1910 zvečer. Rajni je bil mož zelo blagega srca, vljuđen, značajan, postrežljiv, povsod je rad pomagal, kjer je mogel. Duhovni tovariši so ga jako cenili in spoštovali.

Kozma Pavlič, drugi kpl. od sv. Mihaela l. 1868. do meseca novembra l. 1869. Dvojčič z Damijanom se je rodil na Brdu pri Podpeči hšt. 1 dne 12. sept. l. 1841. posestniku in poštarju Jožefu in njegovi ženi Jožici roj. Lehmacher, mašnik pa je postal že v 3. letu bogoslovja dne 30. jul. l. 1865. skupno z bratom. Dopršivši bogoslovne nauke kot semeniščnik je prišel naslednje leto za kaplana v Poljane nad Škofjokoloko, l. 1867, v Žiri, odtam pa pride v Tržič, odšel pa je v Škofjokoloko, kjer je ostal do meseca sept. l. 1871. Takrat je postal župni upravitelj na Rovih, l. 1875. kaplan v Šentvidu nad Ljubljano. Dne 18. jan. l. 1877. je bil vmeščen župnikom v Spodnjem Tuhinju, odkoder je l. 1883. administriral tudi pet mesecev župnijo v Zg. Tuhinju. Dne 3. novembra l. 1887. pa je bil vmeščen pri Sv. Križu ob Kostonjčevici, kjer je blagosloveno deloval skoro 29 let. Tukaj je zgradil veličastno župno cerkev tudi z veliko požrtvovalnostjo, nad 20 tisoč gld. iz lastnega žepa. V znak zaslug za župnijo je bil l. 1913 meseca okt. imenovan duhovnim svetnikom. Umrl je ondi kot zlatomašnik dne 18. junija l. 1916. Mož srednje vznešene postave je bil blag družabnik.

²³ Glaser: Zgodovina slov. slovstva III. str. 116. — Zgodnja Danica l. (1875.—79.)

²⁴ Beri več o njem v Zgodovini brezoviške župnije str. 183 št. 38.

²⁵ Več o njem izveš v Zgodovini dobravske župnije str. 156.

Karel Pirc:

Krtačeva Špeva.

2. Kdor voče vedte, kaj je lbezen, mne nej praša jest mo povem.

Čez an par dni sem zutrej ustava jen se komej pokrižava, sem že zagledova per Krtačoveh nad uratne an tabvo, k je biva u dva tala prepartena. U anmo je bva namavana ana škorenca, jen an erdeč žametast pertomfel. Na ta druj pvat paana velika žokúra. Na an strane je bo spodej zapisa-no: »Šusterfabrik«, nato druj pa »Ur-Reparatur«. Dovh sem stava jen zjava, koker an zaboden vov, kajč to pomene, dokler nisem vse glih kapirova, de Žana ni samo šoštar, ampak kej več, de zna tud ure popravljat. Glih na to vižo koker jest, joj tud Monika u prlem štuko pogruntova, samo vona je biva belj frbarikasta koker jest. Per te priče je koker z narodnoste uro rz zid zaučiva, de sej usa pokončava, pokel joj pa u laufšrito h Žanet u popravit nesva, pa tok svahko j govariva, koker deb bva cukar potresava. Oh tistga malu so ble ure u Tržičo veliče reve. Kamer je Monika peršva, povsod se j ura ustavva, pokel pa ni dava gmaha — namreč Monika, ne ura — preden j niso derlaubal, de j nesva uro Žaneto u popravit. An cajt je Žana to gledov jen se smejoy, pokel je pa hmav pogruntov, kam de pes taco moli jen je začev Frmonko aufcigate. Revež ni poznov prvihane tiččce. Komej j je bzinc pokazov, je že vona za cevo roko zagrabiva. Pokel gaj pa začeva spreobračate jen svarite, de nej na hode po uštarijah, nej na kvarta jen nej drujeh foksno v na uganja. Žana je dov h cajta pohleven use sitnoste prenašov, ankat mój pa vse glih piskrc zavru, takat joj pa že tok prenebešk zašerdov, de ni mogva dost hiter urat najdte. Jest sem use to vidva jen u src nazrečene martre pretrpeva, al zbleknit pa nisem sme va ne ane besede, deb se na zdava.

Al, če j Žana mislu, de sjo je odlosov, se j salamanešč zmotu. K ni per nmo neč upravva, se j pa na to staro Krtačarčo spravva jen je imeva telk povedat oh Žanetovga ta liderlh življenja jen de ma z menoj, k sem ana neč uredna frzla an libesferheltnes, de j hva to stara usa skajfana jen je začeva ubozga fanta na to vižo bržmajhtvat, de bo jo biv usak druj koker Žana na gliho s Tržiča podurhov. Žana j pa use z lju-bezne do matare voljno pretrpu.

3. Babja vojska.

Ankat, k je imu glih spet ano rabuko z materjo, me j pa Žana h seb na kopco preh hišo poklicov jen se brihk pertožu kakšne zdražbe de Monika deva jen kaj de od mne govori. Prekvat mej to pogrevo! A j glih tok nanesvo, de sej u to največje jeze Frmonka prmoliva z veže. Jest, na bod favlasta, sem jo per te priče štelova jen začeva fergerat, kaj de ima od mne pa oh Žaneta govarite. Al t ni ta beštja usga utajiva? Štajf jen fest je prehavptova, de j use zvgano, de še sploh ni ma navade tačeh besed na jezek pokvadate. An cajt sem posušava to jeskanje, kar me jeza popade, sem jo pa zagrabiva za puntke na gvale pa toko za vase zvajnavva, dej kar cvelila. Na zadnje sem jo pa še po note napleškova, de se j je kuj to rdeča pocdiva jen je u hišo ušva. Žana j kar oh veselja po luft skakov.

4. Moj šocelj pa pride, me kušne objame, kuj je ozravljen o moje srce.

K se j Žana po te babje vojsče nasmejov, me j pa za roko prjev jen u vežo potisnu pa reku: »Špelca, nisem vedu de s toko šnajdeg, več de s me tok ušeč, de m na moreš belj bite. Špelca, jest te uprašam: A me češ, če te čem?« Ježeš, kok m je srce poskočivo! Kar okol uratu sem mo padva pa rekva: »Žanček, ljub moj Žanček, seve, de te čem če me češ!« Na to sej pa začev — —. No j bolje, de na govarim, sam telk rečem, de se j use pošten rzšvo. Pogovorva sva se, de bo zvečer k

mame pršu jen za mojo roko poprosu. Tokle j na sveto! Glih k mislmo, de j usga konc, pa Boh umes poseže jen mi smo na vrhunco naše sreče. (D... ..)

Razno.

Romanje na Trsat. Priglasili se sprejemajo do 3. aprila. Tržiški župljani plačajo prispevek lahko v dveh obrokih, dvakrat po 80 Din. Ker je treba napraviti prošnjo za skupni potni list, moramo ob pravem času zbrati imena udeležencev. Če dobimo dovoljenje za vožnjo skozi Italijo, bodo s tem denarjem plačani stroški za vožnjo po železnici, na ladiji in tudi hrana. Če bi bili primorani iti pa le po jugoslovanskem ozemlju, potem bo v tem plačana le vožnja po železnici in na ladiji. Seveda le v tem slučaju, da dobimo polovično vožnjo, ker brez te itak ne bi šli. Če gremo skozi italijanski teritorij, najzgrede obiščemo postonjsko jamo. Vstopnina v postonjsko jamo v tej svoti ni obsežena. Kdor ne bo hotel iti v postonjsko jamo, bo lahko v Postojni čakal na druge. Vsak priglasenec mora povedati svoje rojstne podatke in bivališče, to opozarjamo radi tega, ker nekateri pošiljajo druge priglasiti sebe. Podrobnosti sporočimo v prihodnjem Cerkvenem glasniku in v oznanilu.

Trgovina z dekleti. V januarški številki l. l. smo svarili pred trgovci z dekleti. Pred kratkem smo pa brali v časopisih, da je bil v Ljubljani aretiran tak trgovec z dekleti, ki je več mladih in neizkušenih deklet spravil in prodal v zloglasne hiše in ta možakar je — tržiški rojak Ludvik Slapar, roj. 25. VIII. 1900. V Ljubljani je zadnja leta izginilo že več deklet, ne do bi domači vedeli, kam so šle —!

Pokopališče. Prosim, da spomladi uredite grobove. Vrste pod novo škarpo bomo spomladi tako zasukali, da bodo grobovi v isti vrsti, kakor so drugi na pokopališču. Ob južni strani cerkve smo napravili novo žično ograjo; prosim, da se ne naslanjate na njo.

Zvonovi sv. Jožefa. V torek 15. marca smo pripeljali z Jesenic 2 jeklena zvonova, ki jih je vlila livarna Kranjske industrijske družbe. Večji tehtla 623 kg, manjši 505 kg. Zvonene se prav lično sliši in se novi zvonovi vjemajo s starim. Na hrib sv. Jožefa smo jih speljali v četrtek 17. marca pop., g. ing. Pollak je dobrohotno posodil svojega močnega vola, ki je oba s pomočjo kakih 15 mož speljal za virjem po poti nad župnijskim travnikom in po travniku g. Rotarja na vrh. Šlo je vse po sreči. V petek pop. ob 4. smo zvonove pred cerkvijo sv. Jožefa blagoslovili. Večjemu zvonu smo dali ime Jožef in mu je kumoval g. ključar svetnik Pirc, manjšemu pa Rok in mu je kumoval g. ključar ravnatelj Peharc. Obesil je oba v zvonik g. ključavničarski mojster Andrej Markič s pomočjo več mož in fantov. Vsem, ki so kaj pri tem pomagali iskrena hvala, posebno pa g. ing. Pollaku, ki je posodil voz in vola in pa g. Markiču, ki je imel mnogo truda z obešanjem in montiranjem. Oba zvona staneta v tovarni Din 10.475, drugih stroškov bo ca 600 Din, tako nas bosta stala ca 11.000 Din. Sv. Jožef je imel od prej nabranega denarja okrog Din 5000, darovanje na praznik sv. Jožefa je prineslo Din 3058, drugi darovi ob tej priliki Din 350, skupaj je tako kritja Din 8408, torej še manjka Din 2592.

Nekateri izražajo željo, da bi bili zvonovi bronasti. Seveda bi bili nekoliko blaglasnejši, a tudi jekleni dobro pojo, toda pomisliti moramo, da bi bili na bronaste čakali vsaj še 20 let, ker tako velike svote bi ne bili mogli sedaj zbrati, da bi bili bronaste mogli nabaviti.

Če bo kdo želel, da se zvoni pri sv. Jožefu tudi pri kakem pogrebu, se bo v ta namen določila sporazumno s cerkvenimi ključarji posebna taksa. Častilcem sv. Jožefa se priporoča, da ob priliki še kaj darujejo v kritje primanjkljaja ali v pušči pri sv. Jožefu ali pa v župni pisarni.

Na kor, kjer je prostor za pevce, naj ne hodijo drugi ljudje, ker s tem motijo cerkveno petje. Pevski kor je še za pevce premajhen.